

at de kan bringes til at forstaa, at jeg ikke vil kunne finde mig i noget Slags Formynderskab.«

»Men derom er der heller ikke Tale, Kære! Det er jo kun af Hensyn til Publikum, at de har ønsket — —.«

»Ja, det er mig ligemeget. Jeg vil nu ikke høre mere om den Ting. Det skrev jeg forresten allerede til dig fra Rom.«

»Maa jeg blot sige et eneste Ord til? Saa fuldt jeg ellers erkender den Indflydelse, som du frem for Nogen kan udøve paa Folk ved din Tale og din Personlighed, saa troer jeg — undskyld! — at du forregner dig, naar du mener at kunne paavirke de omtalte Mænd i den her berørte Sag. Jeg kan jo snakke lidt med derom. Hvad særligt Max Bernhardt angaar —«

Men ved Lyden af dette Navn brast Pers Taalmodighed. Han vendte sig helt omkring og sagde:

»Aa, lad mig være fri for denne evige Max Bernhardt! Det er dog vel, for Pokker, mig, der bestemmer her! — Du skal ikke gøre dig Bekymringer. Jeg skal nok klare den Butik. Og lad os nu se at blive færdige til at komme afsted. Det er godt straks fra Begyndelsen at vænne de Folk til Præcished.«

Der var ikke mere at udrette for Ivan. Han gik igen bort fra Døren og kastede sig tilintet-